

Ավետիք Իսահակյան

Բինգյոլ

Երբ բաց եղան գարնան կանաչ դռները,
 Քնար դառան աղբյուրները Բինգյոլի.
 Շարվե շարան անցան գուգված ուղտերը,
 Յարս էլ գնաց յայլաները Բինգյոլի:

Անգին յարիս լույս երեսին կարոտ եմ,
 Նագուկ մեջքին, ծով – ծամերին կարոտ եմ.
 Քաղցր լեզվին, անուշ հոտին կարոտ եմ,
 Սև աչքերով էն եղնիկին Բինգյոլի:

Պա՛ղ – պա՛ղ ջրեր, պապակ շուրթըս չի բացվի.
 Ծուփ – ծուփ ծաղկունք, լացող աչքս չի բացվի.
 Դեռ չտեսած յարիս,- սիրտըս չի բացվի,
 Ինձ ի՛նչ, ավա՛ղ, բլբուլները Բինգյոլի:

Մոլորվել եմ, ճամփաներին ծանոթ չեմ,
 Բյուր լճերին, գետ ու քարին ծանոթ չեմ.
 Ես պանդուխտ եմ, էս տեղերին ծանոթ չեմ,
 Քույրիկ, ասա, ո ըն է ճամփան Բինգյոլի:

1941

Երևան